

Den kloge bondepige

Der var engang en fattig bonde, som slet ikke ejede noget jord, og kun havde et ganske lille hus. "Vi vil bede kongen om et stykke hedejord," sagde han til sin eneste datter. Da kongen hørte, hvor fattige de var, gav han dem et lille stykke græsgang. Det gravede de om og ville så lidt korn og lignende i det. Da de næsten var færdige fandt de i jorden en morter af det pure guld. "Det er bedst, vi giver kongen den, fordi han har været så nådig at give os denne jord," sagde manden, men datteren syntes ikke om det. "Ti hellere stille," sagde hun, "vi har jo ingen støder, og så må vi bare også skaffe den." Men han brød sig ikke om, hvad hun sagde, gik op med morteren til kongen og sagde, at den havde de fundet på heden, og nu ville han gerne forære ham den. Kongen spurgte, om de ikke havde fundet mere, og da bonden sagde nej, forlangte han, at de også skulle skaffe støderen. Bonden sagde, at den havde de ikke fundet, men det var som at tale for døve ører, han blev kastet i fængsel og skulle sidde der, til han skaffede støderen. Tjenerne måtte hver dag bringe ham vand og brød - det er jo den kost, man får i fængslet og de hørte, at manden stadig råbte: "Havde jeg bare fulgt min datters råd, havde jeg dog bare gjort det." De gik nu op til kongen og sagde, at manden hverken ville spise eller drikke, men hele tiden råbte: "Havde jeg dog bare fulgt min datters råd." Konge befalede, at de skulle føre fangen for ham og spurgte, hvorfor han stadig råbte sådan. "Hun sagde, at jeg skulle ikke bringe morteren, for så skulle jeg også nok skaffe støderen," svarede han. "Hvis I har sådan en klog datter, så lad hende komme herop," sagde kongen. Hun måtte nu gå op på slottet, og kongen sagde til hende, at han ville prøve, om hun virkelig var så klog. Han ville give hende en gåde, og hvis hun kunne løse den, ville han gifte sig med hende. Bondepigen svarede, at hun skulle nok gætte den, og kongen sagde da: "Du skal komme til mig ikke påklædt og ikke nøgen, ikke ridende, ikke kørende, ikke på vejen og heller ikke udenfor vejen. Hvis du kan det, vil jeg gifte mig med dig." Hun klædte sig nu helt af, så var hun ikke påklædt, viklede et stort fiske net helt om sig, så var hun ikke nøgen, lånte et æsel og bandt nettet fast til dets hale, så at det slæbte hende af sted, så hun.

Der gik nu nogle år. En gang, da kongen drog ud på

parade, holdt der en hel del bønder, som havde været ude at sælge brænde, med deres vogne udenfor slottet. For nogle af dem var der okser og for andre heste. En af bønderne havde tre heste, og en af dem fødte et føl, og det løb hen og lagde sig mellem to okser, der var spændt for en vogn. Bønderne stimlede nu sammen og begyndte at skændes og skringe op. Bonden med okserne ville beholde føllet og sagde, at hans dyr havde født det, men den anden sagde nej, hans hest havde fået det, og det var hans. Kongen fik striden at vide og han dømte, at føllet skulle blive der, hvor det havde ligget, og det blev således givet til den bonde, der aldeles ikke havde ret til det. Den anden gik grædende sin vej. Han havde imidlertid hørt, at dronningen var så mild og god, fordi hun selv var kommet af fattige folk, og han gik nu op og bad hende, om hun ikke ville hjælpe ham til at få sit føl igen. "Hvis du vil love ikke at sige, at det er mig, der har hjulpet dig, vil jeg gøre det," sagde hun. "I morgen tidlig, når kongen drager på vagtparade, skal du stille dig midt på vejen og tage et stort fiskegarn og lade som du fisker og får nettet fuldt af fisk og ryster dem ud." Hun sagde ham også, hvad han skulle svare, når kongen talte til ham, og han stillede sig så næste dag op og fiskede på det tørre land. Kongen kom forbi, og da han så ham, sendte han sin løber hen for at spørge, hvad den løjerlige mand bestilte. "Jeg fisker," svarede bonden. Løberen spurgte, hvordan han kunne fiske der, hvor der ikke var vand. "Jeg kan ligeså godt fiske på det tørre land, som to okser kan få et føl," svarede bonden. Da løberen bragte dette svar til kongen, kaldte han på bonden og sagde, han skulle straks fortælle, hvem der havde lært ham det, for det havde han ikke selv fundet på. Men bonden ville ikke og blev ved at påstå, at det var hans egen ide. Han blev nu kastet på et stråknippe og de slog og pinte ham så længe til han bekendte, at dronningen havde lært ham det. Da kongen kom hjem sagde han til sin kone: "Hvorfor bedrager du mig? Jeg vil ikke mere have dig til hustru. Gå hjem igen til din bondehytte." Han gav hende dog lov til som afskeds gave at tage det med sig, hun holdt mest af. "Ja, jeg vil gøre, hvad du befaler," sagde hun og kyssede ham til farvel. Hun lod nu hente en stærk sovedrik for at drikke et afskedsbæger med ham, og kongen tog en ordentlig slurk, mens hun selv kun

nippede lidt. Han faldt snart i en dyb søvn, og da hun så det, kaldte hun på en af tjenerne, svøbte kongen ind i et hvidt lagen og bød tjeneren bære ham ned i vognen. Hun kørte så hjem med ham, lagde ham i sin seng, og han sov et helt døgn i et træk. Da han vågnede rejste han sig op, så sig om uden at kunne begribe, hvor han var, og kaldte på sine tjenere, men der kom ingen. Til sidst kom hans kone ind til ham og sagde: "Du har selv befalet mig at tage det, jeg holdt mest af, med mig hjem: Du er mig det kæreste i verden. Og derfor tog jeg dig." Kongen fik tårer i øjnene: "Vi vil altid blive sammen," sagde han, og de vendte tilbage til slottet. Brylluppet blev fejret, og hvis de ikke er døde, lever de endnu.

* * *